

VERSEK

BRASNYÓ ISTVÁN

EGY ÉVSZAK

Füst szivárog a hóból.
Alágyújtottak a vetéseknek.
Olyan az egész, akár egy nyári álom,
a tüll csapdosása a huzatban.
Valaki vetkőzni kezdett,
de a napvilág megállítja mozdulatait:
rúlontúl világos,
túl kevés benne a sötét,
szélesen húzó fehér szárny a hold előtt —
az estét hozza,
két lába egymáshoz fagyva, mint a szobroké.

AMI ZIVATAR

A szélvész megzabolazza az ugrani készülő lovat
Nem ír lepkét, nem aggat csillagokat,
a tengert másolja: csak szürke habot.
Látni mindazt, amit
a mindenség magából lemeztelenít —
két derengő mellbimbóját
az égboltot felgyújtó pólusoknak.

MINDENT, AMIT IDE REJTESZ

Fehér sikátor csak, mint alsóneműd villanása; mily nevetséges, hol téved el az eszme. Sietve rántod széjjel a függönyöket: túl hangos a térben a kocogtatás. S nem tudni, testeddel fogod-e fel mindazt, amit az éjszaka sötétje hordoz, de átment számodra a napvilág, máris hihetetlen dimenziókba. Túlságosan egyszerű volna ez a névleges igazság, banya csoszogása, aki rajtakap, és figyel a öntudatlan hímet, elvakítva meztelen bőre derengésétől. Ám nincs éberebb pillanata a percnek annál, ami magad vagy: már-már leégett ujjakkal tapintod a nem is jelenlevőt — mintha ágyú torkában élnél, és a kíméletlen rajtaütés halálokat okozza.

MILYEN VILLÁMOKAT SZAJKÓZ A FÉLHOMÁLY

Megdermesztve attól, amit idegen szemekkel látok... ahogy a hatalmas boltozat kitarja legyezőjét, mint aki az égre pillant.

De más a szoknyasuhogás s a lámpák feltáruuló homályossága, amiről tudni sem akarsz — tested szemtől szembe tükrök felé hajlik el, amelyeket egyetlen suhintással learat a fény.

Nem így volt ez a nappal.

Nem ezeket a villámokat szajkózza ez a félhomály.

A sötét udvarra nyíló ablakot becsukják, bár a magam kezét látom feltűnni, mint bolygó lángot.

Egyedül maradok a suszter műhelye előtt, mintha patkolásra várnék, hogy az éjszaka nyomtalan vasát üsse sarkamra az iménti villózásból szakadt kalapács.

A VILÁGOSSÁG AJKADON

Hiába érzem a rézsín világosságot ajkadon,
sötétben heverő,
amikor jön e suhógó karácsonyi meztelenség —
két lábad mutatja pásztorok útjait,
és fehérteni kezd a szappanhab bozontodon.
Most, amikor majd továbblépsz,
úgy érzed, megfagy feletted a nádtető,
reng, és hideg pora betakart almáidra szüremlik.

Hát tudd, sajnállak,
nyári ég csillagát,
mert hol van már Vadászung is,
aki kutya képében leelkedik az udvaron,
vagy Ixion kereke,
s hányzor fordult az ég már azóta,
szürke emléiből csorgatva a téli esőt.

HADD NÉZZELEM

— Hadd nézzelem — mondom —, hadd
nézzelem, hátha sikerül kifejtenem
lényed feledésedből.
De nem ismerlek, ahogyan te sem
ismersz fel engem, mivel csak
emlékek vagyunk, amelyeket félig letörölt
a fény vagy a hiábavalóság,
napon feledett fényképed mosolyog
porfúttá, elvadult szobákban,
ahol talán már gyom nő, csörgetve
utánunk a júdáspénz érmeit.